

РЕШЕНИЕ

№ 1413

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12865** по описа за **2019** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Ю. Б. К.-К., Управител на [фирма], депозирана чрез адв. С. К. от АК - С. против Решение /без номер/ от 18.09.2019 г. на Софийски районен съд, НО, 7-ми състав, постановено по НАХ дело №7046/2019 г., с което е потвърдено издаденото от Председателя на КПКОМПИ на 01.03.2019 г. наказателно постановление №00044. С последното на касатора на основание чл.173, ал.1 и чл.177, ал.1 ЗПКОНПИ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1000 (хиляда) лева за извършено административно нарушение по на чл.38, ал.1, т.1, вр. чл.35, ал.1, т.2 и вр. с §4, ал.1 ЗПКОНПИ.

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно, поради неправилно прилагане на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Иска се неговата отмяна и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Подробни съображения са изложени в писмени бележки.

Ответникът КПКОМПИ, чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. К. в съдебно заседание оспорва жалбата. Изразява становище за правилност на решението на СРС.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна и недоказана.

В настоящото производство от касатора е представено заверено копие на подадената след срока, на 07.05.2019 г. встъпителна декларация в подкрепа на оплакването, че СРС неправилно не е приложил чл.28 ЗАНН.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХІ касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било наказателно постановление №00044, издаденото от Председателя на КПКОНПИ на 01.03.2019 г., с което на Ю. Б. К.-К., Управител на [фирма] на основание чл.173, ал.1 и чл.177, ал.1 ЗПКОНПИ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1000 лева за извършено административно нарушение по на чл.38, ал.1, т.1, вр.чл.35, ал.1, т.2 и вр. с §4, ал.1 ЗПКОНПИ за това, че в качеството си на управител на [фирма], [населено място], считано от 08.05.2018 г. в законоустановения едномесечен срок, считано от възникване на задължението, а именно до 08.06.2018 г., не е декларирала пред КПКОНПИ имуществото и интересите си по чл.37, ал.1, т.1-6, т.9, т.12-14 от Закона за противодействие н корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (ЗПКОНПИ). С обжалваното в настоящото производство решение, постановено по НАХ дело №7046/2019 г. Софийски районен съд, НО, 7-ми състав е приел, че не са налице съществени нарушения на процедурата при издаването на АУАН и НП. Налице са достатъчно пълни, подробни и точни описания на нарушението; актът и наказателното постановление съдържат всички реквизити, изисквани от ЗАНН; издадени са от компетентни за всяко от действията съответни органи (съобразно разпоредбата на чл.177, ал.1 ЗПКОНПИ и съобразно представеното заверено копие от Заповед № РД-06-442/21.08.2018 г. на Председателя на КПКОНПИ относно компетентността на актосъставителя; посочени са нарушените законови разпоредби; не е налице противоречие между АУАН и НП, както в текстовото описание на нарушението, така и по отношение правната му квалификация; АУАН и НП са издадени в сроковете по чл.34 от ЗАНН, тоест не се констатира нарушение по чл. 40, чл.42 и чл.57 от ЗАНН.

Предвид това спорът е разгледан по същество, като е прието за безспорно установено, че наказаното лице по силата на договор от 18.09.2014 г. за възлагане на управлението на [фирма], [населено място] е встъпила като управител на дружеството, като това обстоятелство било вписано в Търговския регистър на 29.09.2014 г. [фирма], [населено място] фигурира в списъка на лечебните заведения за болнична помощ, на които са заплатени средства за болнична медицинска помощ за периода от 08.05.2018 г. до 08.06.2018 г., включително, финансирани от бюджета на НЗОК.

Съгласно разпоредбата на §4 ал.1 от ПЗР на ЗПКОНПИ (в сила от 23.01.2018 г.), лицата, за които с този закон за първи път възниква задължение за деклариране, подават встъпителни декларации при условията и по реда на този закон в едномесечен срок от утвърждаването на образците на декларациите по чл.35, ал.1, т.2 и т.4 .С протокол №820 от 04.05.2018 г. от извънредно заседание на КПКОНПИ бил утвърден образец на декларации за имущество и интереси по чл.35 ал.1 т.2 и т.4 от ЗПКОНПИ, като декларациите били публикувани на сайта на КПКОНПИ на 08.05.2018 г.

При извършената проверка било установено, че в качеството си на управител, считано от 08.05.2018 г., Ю. Б. К.-К. не е декларирала в законоустановения едномесечен срок пред КПКОНПИ имуществото и интересите си по чл.37, ал.1 т.1-6, т.9, т.12-14 от ЗПКОНПИ. Подобна встъпителна декларация не е подавана до момента на приключване на съдебното следствие във въззивното производство.

При така установената фактическа обстановка, СРС е приел за безспорно установено, че лицето, заемайки по силата на договор от 18.09.2014 г. длъжността управител, се явява лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл.6, ал.1, т.46 ЗПКОНПИ („управителите и изпълнителните директори на лечебните заведения за болнична помощ, които се финансират от бюджета на Националната здравноосигурителна каса и/или от държавния или общинския бюджет“), както и доколкото СБР-О.“ Е., [населено място] фигурира в списъка на лечебните заведения за болнична помощ, на които са заплатени средства за болнична медицинска помощ за периода от 08.05.2018 г. до 08.06.2018 г., включително, финансирани от бюджета на НЗОК.

Като задължено лице по ЗПКОНПИ, тя е била длъжна в едномесечен срок от утвърждаване на образеца за декларации за имущество и интереси по чл.35, ал.1, т.2 и т.4 ЗПКОНПИ, съобразно разпоредбата на §4 ал.1 от ПЗР на ЗПКОНПИ (в сила от 23.01.2018 г.), да подаде встъпителна декларация, в която да декларира пред КПКОНПИ имуществото и интересите си по чл.37, ал.1, т.1-6, т.9, т.12-14 ЗПКОНПИ. Доколкото образецът за декларацията е утвърден на 04.05.2018г. и е публикуван на 08.05.2018г. (първия присъствен ден), тя е следвало да изпълни горепосоченото задължение най-късно до 08.06.2018 г. включително. Като не е изпълнила задължението си в срока и след това, същата е осъществила състава на приетата за нарушена разпоредба. На посоченото нарушение безспорно съответства правилно приложената относима санкционна разпоредба на чл.173 ал.1 от ЗПКОНПИ, съгласно която лице, заемащо висша публична длъжност, което не подаде декларация по този закон в срок, се наказва с глоба в размер от 1000 до 3000 лв. Наложена минимална глоба от 1000 лева в настоящия случай се явява правилна и съответна на тежестта на нарушението.

СРС е приел, че в случая не са налице аргументи за третиране на случая като „маловажен“ по чл.28 ЗАНН, не толкова заради особения характер на регулираните от ЗПКОНПИ обществени отношения (които в никакъв случай не следва да се абсолютизират), а заради конкретни отегчаващи факти по делото. Безспорно било установено, че през ноември 2017 г. жалбоподателката е претърпяла тежък инцидент, който е довел до временната ѝ нетрудоспособност до 20.07.2018 г. и това смекчаващо обстоятелство не е елиминирало обективната възможност на същата да изпълни задължението си по ЗПКОНПИ, но определено е създавало трудности по изпълнение на това задължение. Съдът би могъл да приеме тежкото ѝ здравословно състояние като изключително смекчаващо обстоятелство, ако лицето беше подало дължимата декларация по ЗПКОНПИ, макар и след законоустановения срок. В настоящия случай, повече от една година след изтичане на законоустановения срок, това задължение все още не било изпълнено, което отегчаващо обстоятелство парирало възможността за приложение на чл.28 ЗАНН.

При тези мотиви НП е потвърдено с процесното решение.

Решението е правилно, а доводите в касационната жалба са неоснователни.

Районният съд е проявил процесуална активност, като е събрал необходимите за

изясняване на случая писмени и гласни доказателства. Изследвал е всички релевантни за спора обстоятелства, обсъдил е задълбочено и в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е извел обосновани и правилни правни изводи. Анализирайки същите правилно е приел, че в случая е налице административно нарушение, за което правилно е ангажирана отговорността на лицето.

Обосновани и в съответствие със събраните в хода на процеса доказателства са изводите на СРС, че в качеството си на Управител на [фирма], [населено място] за лицето, съгласно разпоредбата на §4 ал.1 от ПЗР на ЗПКОНПИ (в сила от 23.01.2018 г.), за първи път е възникнало задължение да подаде встъпителни декларации при условията и по реда на този закон в едномесечен срок от утвърждаването на образците на декларациите по чл.35, ал.1, т.2 и т.4, т.е от 08.05.2018 г. Не е било спорно в производството пред въззивната инстанция, че декларация не е подадена нито в срока, нито впоследствие. От представената в настоящото производство декларация се установява, че такава е подадена на 07.05.2019 г. – почти една година след изтичане на срока. Правилно СРС е приел, че временната ѝ нетрудоспособност до 20.07.2018 г. може да се приеме, че е създала трудности по изпълнение на това задължение, но не е елиминирала обективната възможност на същата да изпълни задължението си по ЗПКОНПИ. Това е така, тъй като, както е посочено и в мотивите на НП, същата не е била настанена в болнично заведение, а е била на домашен амбулаторен режим. Временната ѝ неработоспособност през периода, през който е изтекъл срока за изпълнение на задължението би могла да бъде приета като обстоятелство, смекчаващо отговорността, ако непосредствено след това същата бе изпълнила задължението си. Установеното неизпълнение както в срока, така и след изтичането му, така и при съставяне на АУАН и издаване на НП, до 11 месеца след това, води до извода за целенасочено неизпълнение на задължението. Предвид това отговорността ѝ не може да бъде изключена и не може да бъде приложена разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Както е приел и СРС бездействието на лицето в продължителен период от време е отегчаващо обстоятелство, изключващо възможността деянието да бъде квалифицирано като „маловажен случай“. В тази връзка доводите, изложени в касационното производство в противен смисъл се явяват неоснователни.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 18.09.2019 г. на Софийски районен съд, НО, 7-ми състав, постановено по НАХ дело №7046/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление №00044/01.03.2019 г., издаденото от Председателя на КПКОМПИ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.